

· ΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΑΜΣ ΟΥ' ΙΚΡΑΦΤ

ΠΙΚΡΗ ΑΓΑΠΗ

AΝ ώς τὴν ἡλικία τῶν εἰκοσιέξη χρόνων δὲν ἀλλάξατε ἀκόμα ἔνα ἔρωτικὸ φίλημα, ἀν ώς αὐτὴν τὴν ἡλικία δὲν ἀκούσατε γλυκοφιθυρίσματα λατρείας, ἀπὸ στόμα ἀγαπημένου, τότε... φυλαχτήτε ἀπ' τὸν ἔρωτα, ἀγαπημένες μου συνομήλικες νέες!

Ναί, ἡ ἀγάπη εἶνε συχνά ἐνα ἥδονικὸ παιχνίδι στὰ δεκαοχτώ ἡ εἴκοσι ἀνθισμένα χρόνια μιᾶς νέας. "Οταν ὅμως πρωτοαγαπήσουμε ἔναν ἄνδρα, ὑστερα ἀπὸ τὰ εἰκοσιέξη ἀλλοίμονο τότε στὴν φτωχὴ καρδιά μας. Χάνουμε τότε κάθε ἐπιφύλαξι, ἡ αἰσθήσεις μας φουρτουνιάζουν — δαρμένες ἀπὸ τὴν ἀνεμοζάλη τοῦ πόθου καὶ τοῦ πάθυσ — καὶ τότε πληρώνουμε πικρὰ καὶ μὲ δάκρυα τὸ ὄψιμο κάπως αἰσθημά μας!"

"Οταν πρωτογνώρισα τὸν Ράντυ Σίρλεϋ, ἡμουν εἰκοσιεφτά χρόνων ἀκριθῶς. Ἐπειδὴ εἶχα μείνει δρόφανή ἀπὸ μητέρα, περιπούμον μ' ἀφοσίωσι τὸν πατέρα μου — ἀνάπτηρο στρατηγὸ — κι' ἔτσι δὲν μοῦ περίσσευε καιρὸς γιὰ αἰσθηματικὲς περιπέτειες.

"Ημουν ψηλή, χρυσομαλλοῦσα καὶ μεγαλοπρεπής στὸ παράστια. Κι' ὅσο μεγάλωνα, τόσο καὶ πιὸ πολὺ ὀμόρφαινα. Μὰ ἡ καρδιά μου ἔμενε διαρκῶς παρθένος, κ' ἡ αἰσθήσεις μου ναρκωμένες, ἀναίσθητες στὸν πειρασμό.

Τέλος, κάποιο βράδυ, σὲ μιὰ δεξιῶσι τῆς θείας μου Λέττυ "Οουκχωλ ἔγγνωρισα τὸν Ράντυ Σίρλεϋ. "Ηταν ἀσυνήθιστος αὐτὸς ὁ νέος. Δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τοὺς ἄλλους. Ἡ ἀνδρικὴ ὠμορφιά του, τὰ φωτεινὰ καὶ σκληρὰ μάτια του, κ' ἡ ἐντονες χειρονομίες του, ἀνάγκαζαν τὶς γυναῖκες ἄθελά τους νὰ τὸν προσέχουν.

"Ἐτσι τὸν πρόσεξα κι' ἔγω. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ δὲν ἦρθε μαζύ μου, ἐπειδὴ ὑπέφερε ἀπὸ ρευματισμοὺς κι' ἔτσι εἶχα κάθε ἐλευθερία. Χόρεψα μὲ κέφι ἀσυνήθιστο καὶ πολλοὶ νέοι μὲ περιστοίχιζαν μὲ θαυμασμό, δπως πάντα ἄλλωστε, κάθε φορὰ ποὺ παρουσιαζόμουν στὸν κόσμο.

"Ἀλλὰ ὁ πιὸ ἐπίμονος καὶ θρασύς σχεδὸν θαυμαστής μου ἦταν ὁ ἄγνωστός μου ὡς τότε Ράντυ Σίρλεϋ!

Θεέ μου... ἔχασα τὰ λογικά μου, μαζύ του. Τὰ βλέμματά του μὲ μαγνήτιζαν. Τὸ σφιχταγκάλιασμά του τὴν ὥρα ποὺ χορεύαμε μὲ συγκλόνιζε. Τὰ γλυκόλογα ποὺ ψιθύριζε στὸ αὐτὶ μου, ἄνοιγαν πρωτογνώριστους κόσμους μπροστά μου. Τόσο μὲ εἶχε γοητεύσει αὐτὸς ὁ νέος, ὡστε κατὰ τὰ μεσάνυχτα φοθήθηκα γιὰ τὸν ἔσαυτό μου, καὶ καληνύχτισα τὴν θεία μου. Μπῆκα στὸ ἀμάξι μου καὶ ξαναγύρισα στὸ σπίτι. Ἀλλὰ ὁ ὄπνος, ἀρνιόταν νὰ ζεκουράσῃ τὸ ταραγμένο μυαλό μου καὶ τὴ γλυκειὰ ἀγωνία τῆς καρδιᾶς μου: Πρωτοξυπνούσε μέσα μου ἡ Ἀγάπη!...

"Ἡ νύχτα ἐκείνη ἦταν χλιαρή καὶ μυρωμένη. "Ἄυτην καὶ συνταραγμένη καθὼς ἦμουν ἀπὸ τὸ ὄψιμο ξύπνημα τῶν αἰσθησέων μου, εἶχα ὅγη στὸ χαμηλὸ μπαλκονάκι τοῦ δωματίου μου, προσπαθῶντας νὰ γαληνέψω τὴν καρδιά μου καὶ νὰ διώξω ἀπὸ τὸ μυαλό μου τὴν ἐπίμονη σκέψη τοῦ Ράντυ...

Ξαφνικά, μέσα στὴ βαθειὰ νυχτερινὴ σιωπή, ἄκουσα ἔλαφροπατήματα στὸν κῆπο κ' εἶδα τὴν κόκκινη ἀναλαμπὴ τῆς φωτιᾶς ἐνὸς ἀναμμένου τσιγάρου.

Καὶ τότε, ἐνώ ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά, ἀντίκρυσα μπροστά μου τὸν Ράντυ!

— Λίλιαν! ψιθύρισε ἀνάλαφρα.

— Ἀπ' τὴν ταραχή μου, οὔτε τοῦ ἀπάντησα.

— Λίλιαν! ψιθύρισε καὶ πάλι ἐκείνος. Λίλιαν, ἔλα κάτω, ἔλα κοντά μου!... Δὲν μπόρεσα ν' ἀνθέξω στὴ στέρησί σου κ' ἦρθα νὰ σὲ δῶ!

Γέλασα μὲ ἀμηχανία. Γρήγορα ὅμως συνῆλθα. Πετάχτηκα ὀρθή, πῆρα ὄφος ψυχρὸ κι' αὔστηρὸ καὶ τοῦ εἶπα:

— Δὲν βρίσκω καθόλου κατάλληλη αὐτὴν τὴν ὥρα, γιὰ ἐπισκέψεις. Μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὸ ποὺ κάνατε εἶνε πολύ...

Μὰ ἐκείνος μὲ διέκοψε λέγοντάς μου παράφορα:

— Σ' ἀγαπῶ, Λίλιαν! Σὲ λατρεύω κι' αὐτὸ μοῦ ἀρκεῖ!... "Ελα κάτω, Λίλιαν!

Σιωποῦσα, ταραγμένη, ἡ καρδιά μου σφυροκοποῦσε καὶ στεκόμουν σὰν δγαλμα μαρμάρινο.

— Ἀφοῦ δὲν κατεβαίνεις, ἀναγκάζοις αὐτὸν ἀνέθω ἔγω! Ξανάπε πεισμωμένα δὲ Ράντυ, ὑστερα ἀπὸ μερικές στιγμές.

· Τρόμαξα ἀληθινά, μόλις ἄκουσα τὰ κάγκελα τοῦ μπαλκονιοῦ νὰ τρίζουν ἀπὸ τὸ θάρος τοῦ τρελλοῦ νέου. Ὁ Ράντυ τὰ εἶχε ἀρπάξει κιόλας δυνατά καὶ σκαρφάλωνε κοντά μου ἀποφασιστικά.

— Μή, Ράντυ! μουρμούρισα ἔξαλλη. "Αν μᾶς ἀκούση κανένας ὑπηρέτης, θά...

Δὲν ἤξερα τί νὰ προσθέσω κι' ὡπισθοχώρησα τρέμοντας. Ἐκεῖνος, λαχανιασμένος ἀπὸ τὸ πάθος κι' ἀπὸ τὴν προσπάθεια, ἔξαλλος, τίναξε τὸ κορμί του θίασα, δρασκέλισε τὸ κάγκελο τοῦ μπαλκονιοῦ κι' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ θρέθηκε ὅρθιος μπροστά μου.

— Πόσου εἶμαι τυχερός;... Μόνη σου, δλομόναχή σου, ἔδω... Μιὰ τόσο ὠμορφη νύχτα... "Ω, πόσο είσαι ὠμορφη, Λίλιαν!

Τὰ μάτια του πετούσαν φωτιές. "Απλωσε τὰ χέρια του καὶ μ' ἔκλεισε ἀπαλά στὴν ἀγκαλιά του, τραβῶντας με δίχως ν' ἀντιστέκωμαι καθόλου....

Νόμιζα πώς ὠμειρεύομεν. "Ενοιωσα νὰ μὲ καίνε τὰ φλογισμένα του χείλη στὸν κρόταφο μου.

Δὲν ἤξερα, τί νὰ κάνω. Δὲν ἤξερα, ἀν ἔπειτε νὰ γελάσω ἡ ν' ἀγανακτήσω μὲ τὴν ἀπερίγραπτη ἀναίδεια τῶν καμωμάτων του.

· Άλλα συγχρόνως, αἰσθανόμουν δίχως νάχω δυστυχῶς καὶ τὴ δύναμι ν' ἀντιδράσω, ἐναν φοβερὸ κίνδυνο, ποὺ μὲ ἀπειλοῦσε. Τὸν κίνδυνο δηλαδὴ νὰ πέσω ἀνυπεράσπιστη καὶ μεθυσμένη στὰ μπράτσα τοῦ τόσο ποθητοῦ αὐτοῦ νέου!

Καὶ τραύλισα φοβισμένη σὲ μιὰ στιγμή:

— "Οχι, Ράντυ!... Μή... Δὲν κάνει... "Ας ποῦμε μιὰ καληνύχτα καὶ φύγε!

Τὰ μάτια μου θόλωναν. "Ιλιγγος μὲ κυρίευε...

— Νὰ φύγω, ἀγαπημένη μου; μουρμούρισε δὲ Ράντυ, παθητικὰ δυναμώνοντας τὸ σφιχταγκάλιασμά του. Νὰ φύγω;... Τὸ θέλεις ἀληθινά, αὐτό;

— Ενοιωσα δυὸ χείλη φλογερά νὰ κλείνουν τὸ μισοανοιχτὸ ἀπὸ τὴ λαχτάρα στόμα μου κι' ἀπόμεινα ἔνα κουρέλλι, δίχως θέλησι στὴν ἀγκαλιά του.

— Εκλεισα τότε μὲ ἐγκατάλειψι τὰ μάτια μου... Κι' ἀπόμεινα μισολιπόθυμη στὰ μπράτσα του...

· Πέρασαν ἡμέρες. "Απὸ τὴ βραδυά ἐκείνη δὲν ξαναίδα τὸν Ράντυ. "Ηέρα, ποῦ θὰ τὸν εύρισκα. "Αρκεῖ ν' ἀποφάσιζα καὶ νὰ πήγαινα στὴν θεία μου τὸ σπίτι.

— Ημουν γυναίκα πειά ἀπὸ τὴ μοιραία ἐκείνη βραδυά. "Η εύτυχια, πλημμυρίζοντας ἀφάντυστα τὴν καρδιά μου, εἶχε ἐπίσης μεταμορφώσει μαγικὰ κι' δλόκληρη τὴν ὑπαρξί μου.

Καθόλου δὲν λογάριαζα τὴ μεγάλη θυσία μου. "Ο Ράντυ ἦταν ἔνα πλάσμα μοναδικὸ στὸν κόσμο γιὰ μένα. "Ηταν διεός μου.

— Ποῦ βρισκόταν ὅμως;... Δὲν λαχταροῦσε τάχα νὰ μὲ δῆ;... "Άλλα κι' ἐμένα πάλι, τί μ' ἐμπόδιζε, τί μὲ συγκρατοῦσε ἀκατανίκητα καὶ δὲν μ' ἀφήνε νὰ τρέξω νὰ τὸν συναντήσω...

Δὲν ξέρω. Τὸν λαχταροῦσα, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀπόφευγα. "Ημουν εύτυχισμένη, γιὰ τὸ σφάλμα μου τῆς βραδυάς ἐκείνης. Μά...

— Μᾶς ἐκεὶ στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου, φαίνεται ὅτι δγυρυπούνονται κ' ἡ πληγωμένη ἀρετή μου!... Κι' ἔτσι κυλούσαν ἡ μέρες μου μὲ ἡδονικές ὀνειροπολήσεις, μὰ ἡ νύχτες μου περνοῦσαν μὲ μαρτύριο ἀδύπνιας. τύψεων... ἀγωνίας.

· Πέρασαν ἀκόμα μερικές ἡμέρες. Κι' ἔφθασε ἡ δλέπρια βραδυά. "Ασυγκράτητη πειά, ἀγωνιῶντας νὰ ἔξιχνιάσω τὸ μυστήριο τῆς ἔξαφανίσεως τοῦ Ράντυ, πήγα στὸ σπίτι τῆς θείας μου.

— Τοὺς βρήκα δλους στὴ βεράντα, ν' ἀπολαμβάνουν τὴ μυρωμένη δροσιά τῆς νύχτας. "Η ἀπροσδόκητη ἐμφάνισί μου, προκάλεσε γενικές ἐκρήξεις χαρᾶς. Τὰ φιλυφρονήματα ἔδιναν κι' ἔπαιρναν γιὰ λογαριασμὸ μου. Καὶ μοναχὰ δ Ράντυ φάνηκε ἐ-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 45).

Τὸ σφιχταγκάλιασμά του τὴν ὥρα ποὺ χορεύαμε, μὲ συγκλόνιζε...

ΠΙΚΡΗ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 25)

νωχλημένος ἀπό τὴν εἰποκεψί μου, χαμήλωσε τὰ μάτια του κι' ἀποφυγε να μέ κυττάζῃ!

Καθοταν μαζύ μὲ τὴν κόρη ἐνὸς πολυεκατομμυριούχου, τὸ ἔργοστασιάρχου αὐτοκινήτων ι κάχαμ καὶ κουθέναιας μεγάτης τρυφερού. Κρατουσε τὸ χέρι τῆς μέσα στὰ δίκα του και' τὰ μάτια του ἡσαν καρφωμένα στὰ δίκα τῆς.

Μιὰ ἀδριστὴ ἀνησυχια τότε, η ὅποια οὲν ἄργησε νὰ γίνῃ εγνωμια, αρχισε νὰ σφιγγη τὴν καρδια μου. ΙΙροισουνάνομουν κα.. τὸ ἀπαίσιο γιὰ μένα. Κάθησα λίγη ωρα στὴ βεράντα, μιλώντας αφηρημένα κι' ἀκούγοντας τους αλλους πιὸ αφηρημένα.

Ο Ράντυ δὲν εἶχε ἀφήσει στὸ μεταξὺ οὔτε στιγμὴ τὴν ουτρόφισσά του.

"Υστερα, νοιώθοντας ἄβελά μου μιὰ δυνατὴ ἐπιθυμία νὰ κλάψω, κι' ἀδυνατῶντας νὰ ὑποφέρω περισσότερο τὴν παγερὶ κα.. σχεδὸν προσβλητικὴ στάσι του Ράντυ ἀπέναντι μου, μπῆκα στὴν κρεθατοκάμαρα τῆς θείας μου και' κλειστηκα ἐκεὶ μεσα.

— Λιλιαν, κόρη μου, τι ἔχεις; ψιθύρισε σὲ μιὰ στιγμὴ η θεία μου, η ὅποια μὲ εἶχε παρακολουθήσει ἀπαρατήρητη ἀπὸ τους ἄλλους.

— Θεία μου... ὁ Ράντυ... Εγώ...

Τραύλιζα τὰ λόγια μου, χωρις νὰ μπορῶ νὰ τὰ συνδέσω. Η καλή μου θεία, η ὅποια εἶχε πεῖρα τῆς ζωῆς, μπῆκε ἀμεσῶς στὸ νοημα. Και μ' ἀμηχανια, ψιθύρισε:

— Ναί, κι' ἔγω παραξενευματι μὲ τὴ στάσι του, κόρη μου... Ήταν κατενθουσιασμένος μαζύ σου, τὴ βραδύα ποὺ πρωτογνωριστήκατε... Δὲν μποροῦσε νὰ κρύψῃ τὴ λαχτάρα του γιὰ σένα... Κι' ὅταν ἔφυγες, δὲν ἔπαυε νὰ μὲ ρωιάγη γιὰ ενα σωρὸ πληροφορίες, ποὺ αφοροῦσαν ἀποκλειστικὰ ἐσενα!... Τι μεσολάθησε λοιπὸν ἀπὸ τότε, μεταξὺ σας;... Γιατὶ αὐτὴ η ἀποψινὴ λαχτάρα σου, γι' αὐτόν;... Και γιατὶ ἐπίσης αὐτὴ η ἀνεξήγητη ἀσιαφορία του, ἀπέναντι σου;

Τι μεσολάθησε μεταξὺ μας!

"Ω, Θεέ μου!... Δὲν μπόρεσα ν' ἀπαντήσω στὴν ἀπορία αὐτὴ τῆς θείας μου. Ιινίγοντας τους λυγμούς μου, ἔφυγα γιὰ τὸ σπίτι μου κατακουρελιασμένη ψυχικῶς...

Κι' ὅταν ύστερα ἀπὸ ἔναν μηνα, ἐμάθα τους γάμους του Ράντυ μὲ τὴ δεσποινίδα Γκράχαμ, ψιθύρισα μέσα μου μὲ ἀφάνταστη πίκρα;

— Βρίκα, τι μεσολάθησε μεταξὺ μας!... Μεσολάθησε τὸ κουρέλιασμα τοῦ ἔγωισμοῦ και' τῆς παρθενικῆς ἀξιοπρεπείας μου... Μεσολάθησε τὸ σεύσιμο τῶν πόθων του Ράντυ, εἰς βάρος τῆς ἀκηλίδωτης ὥς τότε ἀρετῆς μου. Μεσολάθησε η ἔλλειψις κάνε ἐκτιμήσεως ἐκ μέρους του, γιὰ μένα τὴν τόσο ἀσύνετη και' τόσο εὔκολα νικημένη ἀπὸ τους πειρασμοὺς τοῦ πόθου... Ω, ἀντίο γιὰ πάντα πρώτη και' τελευτακα και' τόσο πικρὴ ἀγάπη τῆς ζωῆς μου!... Ας γίνουν τὰ δάκρυά μου, ἐπικήδειός σου... Κι' ἀν ποτιστοῦν μὲ τὴν πεῖρα τους, η ὠριμες κοπέλλες ποὺ πρωτοαγαποῦν!

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΧΕΡΙΟΥ, ΤΣΥ ΥΑΝΟΥ ΚΑ. ΤΟΥ ΕΡΩΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 26)

ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ εχουμε και' τὰ ψυλαχτὰ γιὰ τὸν ἔρωτα, τὸ μίσος και' τὴν ἀπιστια. Τὸ φυλαχτὸ που φέρνει τὸν ἔρωτα εινει μια καρδιὰ μ' ἔνα φεῖδι, ἔφτα αστρα κι' ἔνα μάτι. ιο φυλαχτὸ που σὲ προστατεύει ἀπὸ τὸ μισος ἔχει σλήμα ρόμβου και' παραστάνει ἔνα φεῖδι, ἔνα σκυλι, δύο αστρα, ἔνα ημισέληνο κι' ἔναν ἀνθρωπο ποὺ κρατάει μὲ τὸ ἔνα χέρι μιὰ ἀσπίδα κι' ἔνα δόρυ και' μὲ τὸ ἄλλο ἔνα σπαθι. Τέλος τὸ φυλαχτὸ ποὺ σὲ προστατεύει ἀπὸ τὶς ἀπιστίες τῆς γυναικας σου παριστάνει ἔνα χοντρὸ φεῖδι μὲ ἔννεα ἀστρα, ἔνα ημισέληνο και' δύο σταυρωμένα δέλη. Αὐτά είνε τὰ καλύτερα φυλαχτά τῶν Τσιγγάνων.

Η μάγισσα Ζελιέ μοῦ ἔξήγησε δτι η καλύτερες μάγισσες τοῦ κόσμου κάθονται στὰ Καρπάθια, στὰ βουνά του «Βασιληά τοῦ ἀνέμου», δπου τριγυρίζουν ἡ ψυχὲς τῶν Τσιγγάνων ποὺ εγκληματισαν, μεταμορφωμένες σὲ μαύρες γάτες. Αὐτὲς η δαιμονικὲς γάτες ἀφήνουν ἐδῶ κι' ἔκει παράξενα αὐγά, ποὺ μοιάζουν σὰν τὰ στικτά αὐγά τῶν περιστεριῶν. "Οταν λοιπὸν μιὰ μάγισσα βρῆ ἔνα τέτοιο αὐγό, μπορεῖ μὲ τὴ μαγικὴ δύναμι του ν' ἀνοίγη κάθε πόρτα, ἀκόμη κι' ἔκεινες ποὺ είνε κλειδαμπαρωμένες. 'Επισης, μὲ τὴ βοήθεια ἐνὸς τέτοιου αὐγοῦ μπορεῖ νὰ βρῇ χρυσάφι, πιὼ είνε χωμένο μέσα στὴ γῆ...

Αὐτὲς λοιπὸν τὶς ἀποκαλύψεις μοῦ ἔκανε η γρηά Ζελιέ, η πανίχυρη μάγισσα τῶν Τσιγγάνων τῆς φυλῆς του Σιμπιού. Ιιόση τώρα ἀλήθεια ὑπάρχει σ' ὅλα αὐτά; Δὲν ξέρω κι' οὕτε μπορῶ νὰ δώσω μιὰ ἀπάντησι. Πολλοὶ ἀνθρωποι πιστεύουν στὶς μάγισσες και' στὶς παράξενες ἀποκαλύψεις τους. "Αλλοι πάλι δὲν δίνουν κυριαρχία σ' αὐτές γιατὶ πιστεύουν στὶς ἐπιστήμες. Κι' οι, ὁμολογῶ πώς είμαι ἀπὸ τους δεύτερους. Πιστεύω πειστεύομε σ' ἔνα γιατρό, παρὰ σὲ μιὰ μάγισσα και' ἔχω τὴ βεβαιότητα πώς βγαίνω πάντα κερδισμένυσι!...

ΑΝΡΙ ΝΤΑΝΖΟΥ

Ο ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 40)

ραμικρὴ λεπτομέρεια τὴ ζωὴ της, σὰν νὰ ἡταν ἡ σκιά της, γιατὶ τῆς ἔλεγε ἔνα σωρὸ πραγματικὸ που μόνο ἔνας ἀνθρωπος τοῦ ουτιοῦ μποροῦσε νὰ τὰ ζει. Η μις Χάρουσ ἔρωτευμένη πειά παράφορα, είχε ξεχάσει ἐντελῶς τὴ Μάμπελ και' τὴ Γκιούλυ. Η εκείνες διασκέδαζαν μὲ αυτους τοὺς δύο νέους μέχρις δτου ους θαρέθηκαν και' διέκοψαν τὶς σχέσεις των μαζύ τους. Τότε η παγικὴ φυσικὰ και' η αισθηματικὴ αλληλογραφία τῆς μις Χάρουσ! Η δύστυχη γεροντοκόρη περνοῦσε τώρα τὸ πιὸ τραγικὸ μαρτύριο τῆς ζωῆς της. Είχε ἀδυνατίσει περισσότερο, ἡταν ἀγηρημένη και' κάθε τόσο πήγαινε νὰ κλεισθῇ στὸ δωμάτιο τῆς γιὰ νὰ χύσῃ δάκρυα πικρά!

Η κόρες τοῦ λόρδου "Αρμαντιλ τὴ λυπήθηκαν τότε και' ἀπεφάσισαν νὰ τῆς ὁμολογήσουν τὴν ἀλήθεια. Η Γκιούλυ ποὺ ειχε μάλιστα περισσότερο Θάρρος, ἀνέλαβε αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι και' μόλις εἶδε τὴ μις Χάρουσ νὰ μπαίνη στὸ σαλόνι, τῆς ώμολόγησε ὅλη τὴν ἀλήθεια, μετανοημένη γιὰ τὴν κακὴ πρᾶξι τους.

Η Μάριον Χάρουσ ἔμεινε ἄφωνη ἀπὸ τὴν ἔκπληξι της και' μιὰ τρομαχτικὴ ἀγωνία διέστειλε ἀπαίσια τὰ μάτια της. Οπισθοχώρησε μὲ φρική, κρατήθηκε στὸ φύλλο τῆς πόρτας γιὰ νὰ μὴ πέσῃ καταγῆς κ' ύστερα ξεχωνώντας ὅλην τὴν ἀξιοπρέπεια τῆς ποὺ ἐπὶ σαράντα χρόνια εἶχε διατηρήσει ἀκηλίδωτη, φώναζε σ' αὐτὰ τὰ δύο ἀνόητα κορίτσια μὲ ἀηδία:

— Παληοχήνες!

Κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ μέγαρο τοῦ λόρδου "Αρμαντιλ, στὸ ὄποιο εἶχε φυείρει τὰ καλύτερα χρόνια της και' στὸ ὄποιο τῆς εἶχαν δολοφονήσει τὴν καρδιά της. Και κανεὶς δὲν ἤκουσε ποτὲ πειά νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτὴν.

ΕΔΟΥΑΡΔ ΟΒΕΡΜΑΝ

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΩΝ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 22)

κωτικῶν Λίγες μέρες πρὶν νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ Βερολίνο μερικοὶ υπάλληλοι τοῦ σιδηροδρόμου, συνένυχοι του, μὲ τὴν πρόφασι δτι θέλουν νὰ τὸ καθαρίσουν και' νὰ τὸ ἔτοιμασουν φόρτωναν τὶς μυστικὲς κρύπτες του μὲ ναρκωτικά. "Οταν πάλι αὐτὸ τὸ βαγόνι παρεδόθη στοὺς ξένους υπαλλήλους τῆς Γαλλίας η τῆς Ιταλίας οἱ συνένυχοι τοῦ λαθρεμπόρου ξεπιεύσουν νὰ πάρουν ἀπὸ τὶς κρύπτες τὰ ναρκωτικά και' νὰ τὰ πουλήσουν !

Και κανεὶς δὲν θὰ ύπωπτεύετο τὸ τέχνασμα τοῦ Μπάουσμεν ἀν δὲν γινόταν αὐτὸ τὸ ἀπρόσπουτο σιδηροορομικὸ δυστύχημα.

Μὰ οἱ λαθρέμποροι τῶν ναρκωτικῶν ἔχουν ἔνα σωρὸ μεθόδους γιὰ νὰ ἔργαζωνται ἀνενόχλητοι. Δὲν διστάζουν νὰ μεταμφιεσθοῦν ἀκόμη και' σὲ ἀβύσσος. Κάτω δὲ ἀπὸ τὸ ράσο τους κρύβουν δλόκληρες σακκούλες ναρκωτικῶν. "Ενας τέτοιος ἀβύσσος κατόπιν καταγγελίας ἐνὸς καταδότη συνελήφθη ἀπὸ τους ἀστυνομικοὺς τοῦ Βερολίνου. "Οταν ύπεβλήθη σὲ σωματικὴ ἔρευνα ἀνευρέθησαν ἐπάνω του τρία κιλὰ κοκκινῆς, ἔκατὸ ἐνέσεις μορφίνης και' τρεῖς σύριγγες ! 'Επίσης και' η Ιερά Βίθλος ποὺ κρατοῦσε στὰ ριά του ήταν ψεύτικη ! Ήταν ένα ξύλινο κουτί γεμάτο ἀπὸ τσιγάρα χασίς ! ...

Αὐτὰ ὅλα τὰ ἀκπληκτικὰ πράγματα φυλάγονται στὸ Μουσεῖο τῶν Ναρκωτικῶν τοῦ Βερολίνου. Οἱ λαθρέμποροι οῦμως βρίσκουν πάντα νέες μεθόδους γιὰ νὰ ἔργαζωνται. Γι' αὐτὸ κ' οἱ ἀστυνομικοὶ πιστεύουν δτι μόνον ἔντελῶς τυχαία μπορεῖ νὰ τους ἀνακαλύψουν. Διαφορετικὰ οἱ ἔμποροι αὐτοὶ τοῦ λευκοῦ θανάτου παραμένουν ἀσύλληπτοι.

ΠΑΟΥΛ ΡΟΝΤΕΝΩΦ

Η ΚΥΚΛΕΣ ΤΟΥ ΜΙΣΤΕΡ ΘΟΜΨΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 33)

οτόσο ξεπεύσε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ:

— Θά σκεφθῶ αὐτὴν τὴν προτασί σας γιατὶ μὲ ἐνδιαφέρουν ἔξαιρετικὰ η κούκλες σας!

Ο Θόμψων πετοῦσε ἀπὸ τὴ χαρά του, μὰ και' η Κώρην είχε κυριεύσθη ἀπὸ μιὰ τρελλὴ εύθυμια...
